

Daniel, Aristoteles och "den sista tiden"

Några hundra år före Kristus skriver den grekiske filosofen Aristoteles (384–322 f Kr) om "den sista tiden" och med det menar han "alltings slutliga mål". För Aristoteles är hälsa målet med medicin, förskeppsbyggeri är målet ett fartyg och för ekonomi rikedom. Om man tillämpar hans princip på mänskligheten, menar han att målet är den "lycka vi söker för dess egen skull och aldrig för något annat". Ingen dålig slutsats för någon som arbetar utan uppenbarad kunskap. Visserligen kan lyckan vara ett fint mål, men den ger knappast svar på de avgörande frågorna om den sista tiden och syftet med livet, särskilt som livet alltid slutar i graven och där är lyckan faktiskt ganska betydelslös.

Profeten Daniel skriver (några hundra år tidigare) om "den sista tiden" ur ett annat perspektiv. För Daniel kommer den inte som en naturlig följd av vem och vad människan är, utan den sista tiden är något som orsakas av ett ingripande av en allvetande allsmäktig Gud som lovat att "den sista tiden" och världens slut är början på en ny tid. Aristoteles ser människans slut i henne själv, medan Daniel (och alla andra författare i Bibeln) ser tidens slut hos någon som är större än människan nämligen den Gud som skapat henne.

Det kan vi vara tacksamma för, för om vårt mål är begränsat till oss själva, är det knappast värt besväret att nå det målet. Vår för användna all den energin och smärtan på att förlänga en existens här, bara för att den ska kulminera i död? Daniel visar att "den sista tiden" faktiskt är en ny början.

Ett av syftena med Bibeln är att visa oss något som inte bara är slutet för oss utan också hur vi kan nå vårt mål. Daniels bok gör precis det. Där finns imponerande profetior som lägger en fast och rationell grund för vår tro på Jesus som har lovat oss evigt liv. Jes 66:22.

Antingen det är genom berättelser, där

vi ser hur Gud griper in i människors liv, eller i de stora, svepande profetiorna, där vi ser Guds storhet, bidrar Daniels bok till att visa Guds existens och makt.

Daniels bok tillhör det vi kallar apokalyptisk litteratur. Ordet apokalyptisk kommer från grekiska och betyder uppenbarelse eller avslöjande (av fördolda ting). De apokalyptiska böckerna Daniel och Uppenbarelseboken beskriver viktiga skeden i människans historia i symboliska syner. Dessutom visar de oss den sista tiden.

Genom hela den kristna tidsåldern har Daniels berättelser och profetior inspirerat skaldar, konstnärer och filosofer. De ger tröst och hopp åt de trötta, men samtidigt stimulerar de historiker och teologer. Framför allt visar boken att vår värld inte är något isberg som driver mot något okänt och osäkert mål utan att vår Gud verkar bakom kulisserna på sätt som vi inte kan föreställa oss eller förstå nu och han håller på att föra allting till ett stort och härligt slut.

"Efter hand som vi kommer närmare slutet på världens historia, kräver Daniels profetior särskild uppmärksamhet, för de handlar om den tid vi lever i." Ellen White, *Prophets and Kings*, s 547. Jesus hänvisar till Daniel i Matt 24:15; Mark 13, 14.

Med tanke på hur viktig Daniels bok är, kommer det inte som någon överraskning att fienden avskyr den och att han går långt för att försvaga bokens verkan. Fastän Daniel själv i flera kapitel daterar sina skrifter, förkastar kritiker dem som påhitt och påstår att boken skrivits hundratals år senare. På så sätt försvagar de boken och de mäktiga profetior den innehåller genom att hävda att Daniel skrivit efter det att händelserna redan ägt rum. Vem som helst kan ju skriva historia, men det är bara genom inspiration någon kan förutsäga framtiden. Som adventister måste vi förkasta försök att underminera Daniels boks övernaturliga ursprung.